USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **INDUSTRY stavební a obchodní s.r.o.**, se sídlem Těšínská 45, Hrdějovice, zastoupené Mgr. Petrem Smejkalem, advokátem, se sídlem Na Sadech 21, České Budějovice, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Horní náměstí 103/2, Opava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2010, č. j. 1662/1.30/10/14.3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2012, č. j. 38 Ad 51/2010 - 34,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2010, č. j. 1662/1.30/10/14.3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ze dne 10. 5. 2010, č. j. 2710/5.40/10/14.3, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání jiného správního deliktu podle ustanovení § 26 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) a kterým byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou ze dne 16. 9. 2010 s argumentací, že její odpovědnost za správní delikt zanikla, neboť uplynul 1 rok od zahájení správního řízení, protože předmětné správní řízení trvalo dle žalobkyně déle než jeden rok.

[3] Krajský soud v Ostravě ve věci rozhodl rozsudkem č. j. 38 Ad 51/2010 - 34 ze dne 27. 6. 2012, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění uvedl, že u žalobce byla provedena kontrola podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, a zákona o inspekci práce. K zahájení správního řízení došlo podle

závěru krajského soudu nikoli provedením této kontroly, ale doručením příkazu ze dne 19. 2. 2010; odpovědnost žalobkyně za jiný správní delikt proto nezanikla.

[4] Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2012, č. j. 38 Ad 51/2010 - 34, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 16. 7. 2012.

[5] Podáním ze dne 10. 8. 2012 stěžovatelka vzala svou kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2012, č. j. 38 Ad 51/2010 - 34, zpět.

[6] Podle ustanovení § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.

[7] Protože stěžovatelka vzala svou kasační stížnost ze dne 16. 7. 2012 proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2012, č. j. 38 Ad 51/2010 - 34, zpět, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že řízení o kasační stížnosti zastavil podle ustanovení § 120 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s.

[8] Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití ustanovení § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení (v tomto případě řízení o kasační stížnosti) zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu